

[Hendriksen.]

overordentlig stor Rækkevidde. Det er Tilgifts- og Rabatsspørgsmaalet, denne Paragraf omhandler. Det forbydes efter Lovforslaget at yde Tilgift ved Salg til Forbrugere, medmindre Tilgiften er af ganske ubetydelig Værdi. Hvad forstaar man nu ved „ubetydelig Værdi“? Giver en saadan Affattelse ikke Anledning til Fortolkninger? Jeg vilde finde det heldigere, hvis vi fuldstændig forbød Tilgift ved Salg til Forbrugere og ikke tog Forbehold med Hensyn til Tilgift af ganske ubetydelig Værdi.

I samme Paragrafs Stk. 2 tages der et Forbehold, idet det siges, at saadanne Virksomheder, som omfatter Formidling af Rabatydelse til Forbrugere i Form af Rabat- eller Sparemærker, Afstempling i Bøger eller lignende til senere Indløsning kun kan finde Sted med Handelsministerens Tilladelse og i saa Fald under Iagttagelse af de Vilkaar, der fastsættes i vedkommende Tilfælde. Det kan altsaa finde Sted. Det fremgaar af Bemærkningerne til Lovforslaget og af den højtærede Ministers Udtalelser ved Fremsættelsen af Lovforslaget, at der ved denne Dispensationsbestemmelse navnlig tænkes paa bestaaende legitime Foretagender, mod hvis Virksomhed der ikke kan fremføres nogen berettiget Anke, og som den højtærede Minister mener, det ikke vil være muligt at forbyde, hvorimod den højtærede Minister er af den Anskuelse, at saadanne Virksomheder alligevel til Forebyggelse af eventuelle uheldige Forhold skal bringes under en vis Kontrol, altsaa en Kontrol, der skal øves af Ministeriet for Handel, Industri og Søfart. Derimod er det den højtærede Ministers Mening, at Oprettelse af nye Selskaber og Firmaer, som formidler Rabatgivning til Forbrugere i Form af Rabat- eller Sparemærker, Afstempling i Bøger eller lignende, for Fremtiden sædvanligvis skal forbydes.

Jeg er ikke rigtig glad ved denne Bestemmelse, hvorved der gives bestaaende Virksomheder en Monopolstilling; bestaaende Rabatvirksomheder kan efter Ministerens Mening i de fleste Tilfælde paaregne Tilladelse til at fortsætte, altsaa under en vis Kontrol, men nyoprettede Firmaer, hvis Formaal kan være lige saa legitimt som de gamle, kan ikke paaregne en saadan Dispensation. Jeg synes, som sagt, ikke om noget saadant, men ønsker i det hele ikke at tage endelig Stilling til denne Side af Sagen i Dag. Dog vil jeg gerne fremhæve, at jeg er meget sympatisk stemt over for de Ønsker, der er fremkommet fra Erhvervsside om hele dette Spørgsmaal.

Der er imidlertid forskellige Oplysninger, jeg ud over dem, der er givet, kunne ønske, og som jeg forhaabentlig faar Lejlighed til at fremsætte Anmodning om at faa fremskaffet under Udvalgsforhandlingerne. Det er en given Ting, at et almindeligt Forbud mod enhver Form for Rabat vilde føre alt for vidt. Dette erkendes ogsaa af den højtærede Minister. En kontant Rabat og en Kvantumsrabat er naturlig og velbegrundet — det tror jeg ogsaa, alle er enige om.

Med Hensyn til Bestemmelsen i § 6, der ligeledes er en overmaade vigtig Paragraf, i Henhold til hvilken det forbydes at drive Handel i Form af Enhedsprisforretninger, kan jeg sige, at ogsaa jeg ønsker at modvirke denne Form for Handel, som jeg anser for uheldig, og som i det lange Løb efter min bedste Overbevisning vil virke til Skade ikke alene for Handelsstanden, men tillige for Forbrugerne. Det er ogsaa rigtig som anført, at man i en Række Lande paa lignende Maade, som vi nu her agter at gøre det, har indført Forbud mod Oprettelse af saadanne Forretninger. Jeg kan altsaa give den højtærede Handelsminister ubetinget Tilsagn om Støtte til Gennemførelse af denne Bestemmelse, som jeg hilser med stor Tilfredshed.

I § 7, der tager Sigte paa som ny § 15 i den nugældende Konkurrencelov at indføre det, den højtærede Minister kalder en Generalklausul — samme Betegnelse bruger for øvrigt ogsaa Udarbejderne af Konventionen —, er vi inde paa et efter mit Skøn meget ømtaalt Omraade og et Omraade af helt ny Karakter, og jeg vil ikke lægge Skjul paa, at jeg er noget betænkelig ved denne Bestemmelse. Det er saa ubestemt, naar der i Lovforslaget staar, at Handlinger, der foretages i Erhvervsøjemed, og som strider mod redelig Forretningsskik, medfører Erstatningsansvar og ved Dom kan forbydes. Man har ikke gjort Forsøg paa at definere Begrebet „redelig Forretningsskik“, og man kan formentlig ogsaa vanskeligt finde den rette Definition. Spørgsmaalet om, hvad der er redelig Forretningsskik, vil afgøres forskelligt af de forskellige. Jeg tror nok, at de Domstole, der skal arbejde med en Bestemmelse af den omtalte Karakter, vil være meget vanskeligt stillet, men jeg er villig til i Udvalget nærmere at overveje Sagen, og det er jo muligt, at vi kan finde en tilfredsstillende Formulering. I al Almindelighed bør Erhvervene selv hver for sig skabe den gode Forretningsetik, der er af den allerstørste Betydning for Erhvervene som Erhverv. Men skal der